

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **Bc. D. D.,**
bytem X,

zastoupeného Mgr. Jakubem Hafnerem, advokátem
se sídlem Senovážné náměstí 977/24, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvu kultury,**
se sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 23. 9. 2022, č. j. MK 56574/2021 OLP

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra kultury, jímž zamítl rozklad žalobce podaný proti rozhodnutí Ministerstva kultury (dále jen „žalovaný“) ze dne 17. 8. 2020, č. j. MK 46305/2020 OPP, kterým byl podle ustanovení § 2 odstavec 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o památkové péči“),

81/2022

prohlášen za kulturní památku soubor „*Roubený dům č. p. 46 v Kateřinkách*“ skládající se z pozemku st. p. č. 469, jehož součástí je stavba č. p. 46, a pozemku p. p. č. 470, to vše v katastrálním území Kateřinky u Liberce, obec Kateřinky, okres Liberec, Liberecký kraj.

Žalobní body

2. Žalobce nesouhlasí s prohlášením předmětné nemovitosti ve svém vlastnictví za kulturní památku. Namítá, že příslušné územní odborné pracoviště Národního památkového ústavu, které v dubnu 2019 doporučilo nemovitost prohlásit za kulturní památku, rozhodlo pouze na základě jednostranných informací, zprostředkované pořízené fotodokumentace a bez toho, aby předmětnou nemovitost příslušný pracovník navštívil, proto jeho posouzení považuje žalobce za nevěrohodné, a pokud na něm napadené rozhodnutí stojí, je rozhodnutím nepřezkoumatelným.
3. Žalobce dále namítl, že následně provedené šetření stavu nemovitosti vedlo k závěru, že nemovitost je v havarijním stavu. Žalobce doložil, že dům není ojedinělým dochovaným příkladem pojizerské architektury na území Liberce, proto případným neprohlášením objektu za kulturní památku nedojde k zániku posledního hmotného pramene dokládajícího existenci tkalců a soukeníků v dané lokalitě. Žalobce ve svých – dle svého názoru dosud řádně nevypořádaných – námitkách uvedl řadu objektů z období přelomu 18. a 19. století, které jsou nositeli četných znaků pojizerské architektury bez toho, aby byly kulturními památkami prohlášeny. Kulturní památky by měly být jedinečné a nenahraditelné, předmětná nemovitost tato kritéria nesplňuje. Kromě toho žalobce tvrdí, že jím navrhovanými úpravami bude zachován původní charakter pojizerské architektury a současně dojde k opravě poškozených konstrukcí.
4. Žalobce má za to, že v napadeném rozhodnutí nebyly řádně odůvodněny námitky, které žalobce v průběhu řízení namítal, a nebylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, které vyplynuly v průběhu správního řízení. Nadto došlo k chybnému právnímu posouzení správními orgány v obou stupních řízení. V této souvislosti žalobce připomněl, že odbor kultury a památkové péče Krajského úřadu Libereckého kraje ve vyjádření ze dne 15. 4. 2019 projevil nesouhlas s prohlášením objektu za kulturní památku a žalobce na odůvodnění tohoto nesouhlasu rovněž plně odkazuje.
5. Žalobce je stále přesvědčen, že výklad žalovaného, podle něhož stavebně technický stav nemovitosti není s ohledem na textaci zákona o památkové péči právně významný, je v přímém rozporu s existující judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž je stavebně technický stav rozhodný jen, pokud je způsobilý snížit památkovou hodnotu objektu. Žalobce doložil posudky od projektantů se zkušenostmi s obnovou kulturních památek, že předmětná nemovitost je z pohledu kulturně historických hodnot průměrnou stavbou jak z pohledu pojizerské architektury, tak z pohledu zástavby Kateřinek, ostatně v předmětném řízení nebyl prokázán opak, a tvrzení správního orgánu tak není ničím podloženo.
6. Závěrem podané žaloby žalobce vyjádřil své obavy ohledně případného spolufinancování oprav nemovitosti ze strany žalovaného či jiného příslušného orgánu veřejné správy, kdy by státní finanční podpora nebyla zdaleka pro samotnou realizaci rekonstrukce dostatečná, a tím by byl ohrožen stavebně technický stav nemovitosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Úvodem svého vyjádření žalovaný správní orgán zdůraznil, že žalobu považuje za nedůvodnou. Napadené rozhodnutí o rozkladu i jím potvrzené rozhodnutí odboru památkové péče žalovaného byla vydána v souladu se zákonem o památkové péči a správním řádem, jsou procesně i věcně správná a pro jejich zrušení soudem neexistují žádné relevantní důvody. V rámci řízení o prohlášení předmětné nemovitosti za kulturní památku žalovaný postupoval řádně, objektivně a nestranně, k rozhodnutí došel na základě důkladného posouzení vyžádaných podkladů a stanovisek i obdržených vyjádření. V odůvodnění rozhodnutí řádně a úplně vypořádal veškeré námitky žalobce.
8. K jednotlivým žalobním argumentům žalovaný uvedl, že vítá záměr žalobce ustoupit od původního záměru demolice předmětného objektu a na základě přepracované dokumentace respektovat historický charakter nemovitosti a zachovat její historickou hodnotu. Pokud jde o doporučení Národního památkového ústavu (dále též „NPÚ“), jeho úkolem rozhodně není zasahovat nad míru nezbytnou do soukromí vlastníka kulturní památky. Předmětný roubený dům ovšem vykazuje památkové hodnoty především v exteriéru, proto splňuje podmínky ustanovení § 2 odstavec 1 písm. a) zákona o památkové péči. Žalovaný rozporuje tvrzení žalobce v žalobě, neboť pracovníci NPÚ pořídili dne 12. 4. 2019 fotodokumentaci nejen exteriéru nemovitosti, ale i jejího interiéru. Naopak žalobce žádnými relevantními důkazy nedoložil tvrzení o havarijním stavu podlah, nosných i výplňových stěn, když předložil pouze pohledovou studii navrhovaných stavebních úprav objektu.
9. Žalovaný klade důraz na účel správního řízení o prohlášení věci za kulturní památku. Tím je posouzení památkových hodnot, tj. zda jsou splněna zákonná kritéria ustanovení § 2 zákona o památkové péči. Proto není stavebně technický stav nemovitosti z tohoto pohledu právně významný, stejně jako souhlas či nesouhlas vlastníka nemovitosti s jejím prohlášením za kulturní památku. Správní orgán po provedeném dokazování shledal, že roubený dům představuje významný architektonický prvek hodný památkové ochrany, jehož historický hodnota spočívá v prezentaci umělecko řemeslné zručnosti a technické dovednosti práce člověka. Při citlivě provedené památkové obnově lze mít za to, že objekt bude i nadále představovat významný doklad historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projev tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti.
10. Žalovaný dále poukázal na to, že v případě objektu č. p. 46 v Kateřinkách u Liberce nespočívá památková ochrana a podstata objektu jen v původním stavebním materiálu, ale také v původní technologii stavby, použitých materiálech, způsobu jejich zpracování, volbě technologických postupů či řešení detailů stavby. Památková ochrana však není na překážku případné rekonstrukci, roubený dům je z památkového hlediska velmi cenný objekt, jehož architektonická, historická i urbanistická hodnota je nesporná. Proto by jeho demolici došlo k nenahraditelné ztrátě na kulturním dědictví České republiky.
11. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že dům je v celkově havarijním stavu, podle vlastního zjištění stav domu nelze klasifikovat jako životy a zdraví ohrožující a neopravitelný, proto pokud se žalobcem předložené stavebně technické průzkumy vyjadřují ve smyslu nedoporučení prohlášení za kulturní památku, je třeba zmínit, že nejsou orgány oprávněnými vyjadřovat se k památkovým hodnotám. Obdobně i vyjádření Krajského úřadu Libereckého kraje má pouze doporučující charakter a je jen jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, přičemž konečné rozhodnutí spočívá na Ministerstvu kultury. Ostatně

s předmětným stanoviskem se žalovaný v průběhu řízení náležitě vypořádal tím, že veřejný zájem na ochraně dokladů historického vývoje v této věci převažuje nad soukromým zájmem vlastníka objektu.

12. K námitce vlivu stavebně technického stavu nemovitosti žalovaný uvedl, že jeho rozhodnutí není v rozporu se žalobcem citovanou judikaturou, protože v dané věci neshledal, že by současný stav vylučoval obnovu památky při dodržení tradičních technologických postupů a se zachováním dostatečné autenticity, nebo že by stav byl již natolik havarijní, že by bylo nutné přistoupit k její demolici.
13. Žalovaný proto nemůže souhlasit s tvrzením žalobce, že nemovitost nesplňuje kritéria pro prohlášení za kulturní památku, neboť má nezpochybnitelné památkové hodnoty nejen z hlediska architektonického, ale i z hlediska širšího historického kontextu Liberecka a okolí, pro nějž je charakteristické prolínání venkovské a městské architektury a využívání dřevěných konstrukcí. Dům je hodnotným příkladem dobře dochované lidové architektury Liberecka první poloviny 19. století, nemovitost se dochovala v historicky věrohodném stavu, vyniká vysokou mírou autenticity a je důležitým hmotným pramenem stavebního vývoje jizerskohorského regionu.
14. K obavám týkajícím se případného spolufinancování oprav objektu žalovaný uvedl, že výše a způsob příspěvku na zachování a údržbu kulturní památky jsou dány povahou věci, zejména pak výší nákladů, jimiž obnova a údržba památky překračují náklady obvyklé. Soukromým vlastníkům jsou pak dotace na opravu kulturních památek běžně udělovány.

Řízení před správním orgánem

15. Předmětem sporu je nemovitost „*Roubený dům č. p. 46 v Kateřinkách*“, jenž je přízemním, částečně roubeným a podsklepeným objektem pojizerského typu, situovaným na mírně svažitém pozemku v severní části zástavby Kateřinek. Dům obdélného půdorysu situovaného podélně s vrstevnicí rozšiřuje východním směrem kolmá přístavba se sedlovou střechou a severním směrem dům prodlužuje zděný přístodůlek. Konstrukce domu naznačuje, že dům byl spojen s plátenictvím, které bylo v oblasti Kateřinek na vrcholu v letech 1834 – 1869, kdy obec byla osídlena převážně tkalci a soukeníky. Dům byl založen podle map císařských otisků stabilního katastru před rokem 1843.
16. Žalovaný obdržel dne 25. 3. 2019 podnět pana Petra Pavlíčka k prohlášení výše popsané nemovitosti za kulturní památku, neboť jde o objekt výjimečně zchovalé a dochované roubené chalupy typické pro Jizerské hory. Objekt je bez vnitřních i vnějších zásahů a je ojedinělým dokladem místní lidové architektury a kolonizace Jizerských hor i horského lesního hospodářství na panství Clam – Gallasů v těsném sousedství s gallasovskou oborou.
17. Žalovaný shledal podnět důvodným a zahájil řízení o prohlášení předmětné nemovitosti za kulturní památku. Vyžádal si vyjádření příslušných orgánů státní památkové péče a odborné organizace státní památkové péče.
18. Národní památkový ústav písemností ze dne 16. 4. 2019 prohlášení předmětné nemovitosti za kulturní památku doporučil s odůvodněním, že dům č. p. 46 se dochoval v historicky věrohodném stavu a je nedocenitelným hmotným pramenem vývoje stavební tradice širší Jizerskohorské oblasti. Důležitý je i pro historickou paměť Liberce, jehož ráz vždy charakterizovalo prolínání venkovské a městské architektury a využívání dřevěných

81/2022

konstrukcí. Případný zánik či radikální změna navrhovaného domu by znamenala další ztrátu v jedné z nejceněnějších a nejohroženějších částí města.

19. Krajský úřad Libereckého kraje vyjádřil písemností ze dne 15. 4. 2019 s prohlášením roubeného domu za kulturní památku nesouhlas s tím, že celý objekt již prošel řadou stavebních zásahů a úprav včetně vyřezání části prvků původního hambalkovského krovu, čímž pravděpodobně došlo i k narušení jeho statiky. Stavební ruch v oblasti Kateřinek se po druhé světové válce omezil již jen na údržbu, k níž se později přidala výstavba rodinných domů, přičemž některé objekty se – stejně jako ten posuzovaný – změnily v rekreační objekty. Dům navíc není v dobrém stavu, eternitová krytina je dožilá, do krovu lokálně zatéká. Změť dodatečných výztuh je nepřehledná a není jisté, zda plní statickou úlohu. Některé stropní trámy jsou silně napadeny dřevokaznými škůdci, lokálně pak plísněmi. Neprodyšně uzavřené keramické podlahy a podezdívka tvořená tvrdou omítkou lokálně způsobují vztlínání vlhkosti a vznik plísní. V objektu není sociální zařízení. Hodnotné konstrukce se dochovaly zejména v exteriéru. Vlastník předložil projektovou dokumentaci na novostavbu na předmětné parcele, proto je prohlášení za kulturní památku neúčelné.
20. Magistrát města Liberce ve svém dopise ze dne 26. 4. 2019 prohlášení předmětné nemovitosti za kulturní památku doporučil s odůvodněním, že dům se dochoval v relativně dobrém stavu s velkým množstvím autentických prvků. Historická hodnota domu je doložena dobou vzniku, spočívá ale i v prezentaci umělecko řemeslné zručnosti a technické dovednosti práce člověka. Proto stavba představuje významný architektonický prvek hodný památkové ochrany.
21. Žalobce jako vlastník předmětného objektu zaslal správnímu orgánu dne 8. 1. 2020 své podrobně odůvodněné nesouhlasné stanovisko k záměru prohlásit objekt za kulturní památku. Obsah tohoto stanoviska se v podstatných rysech shoduje s argumentací žalobce v nyní posuzované žalobě. Žalobce přiložil dokumenty „*Stavební a technické posouzení objektu*“ Ing. Petra Brýdla ze září 2019, „*Stavebně technický průzkum objektu*“ Martina Volejníka z listopadu 2019 a „*Stavebně technický průzkum objektu*“ Ing. Arch. Tomáše Leflera z prosince 2019.
22. Po vyhodnocení podkladů vydal žalovaný správní orgán dne 17. 8. 2020 rozhodnutí č. j. MK 46305/2020 OPP, v němž dospěl k závěru, že „*Roubený dům č. p. 46 v Kateřinkách*“ splňuje podmínky ustanovení § 2 odstavec 1 písm. a) zákona o památkové péči pro prohlášení věci za kulturní památku. Dům představuje z památkového hlediska velmi cenný objekt, jehož architektonická, historická i urbanistická hodnota je nesporná. Dochoval si svůj autentický architektonický výraz, spoluvytváří charakter dané lokality a krajinného rázu a je dokladem tvůrčích schopností a práce člověka i nedílnou součástí historie obce Kateřinky.
23. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 11. 9. 2020 rozklad, který následně doplnil podáními ze dne 15. 2. 2021 a 3. 3. 2021, rovněž obsahově významně shodnými s argumenty uplatněnými v žalobě. Zejména na podporu svých tvrzení předložil vypracovanou stavební studii, která – na rozdíl od původního záměru vlastníka objekt demolovat – počítá s úmyslem vlastníka opravit konstrukce předmětné nemovitosti při zachování původního rázu nemovitosti tak, aby i nadále vykazovala prvky typické pro oblast Kateřinky a nezasahovala do celkového krajinného rázu oblasti. Žalobce i nadále setrval na tom, že předmětná stavba má dochovaný pouze zlomek hodnot chráněných

kulturních památek pojizerské architektury, z pohledu kulturně historických hodnot jde o stavbu průměrnou jak z pohledu pojizerské architektury, tak z pohledu zástavby Kateřinek. Nadto je dům v havarijním stavu a není účelné chránit objekty, jejichž kulturně historické hodnoty se dochovaly jen v torzu, mají zničenou nebo pozdějšími úpravami značně ovlivněnou vypovídací hodnotu, a bez dochované dokumentace by i jejich obnova neprobíhala na základě zjištěného stavu, ale jen na základě analogií.

24. O podaném rozkladu rozhodl na základě doporučení a komplexního posouzení věci ustavenou rozkladovou komisí ministr kultury žalobou napadeným rozhodnutím, jímž rozklad neshledal důvodným, napadené rozhodnutí naopak shledal vydané v souladu se zákonem, a proto rozklad zamítl. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že podatel rozkladu neuvedl žádné nové konkrétní skutečnosti, námitky či argumenty, které by nebyly vypořádány již v prvoinstančním rozhodnutí, a neuvedl ani žádné důvody, pro které by předmětná nemovitost neměla být prohlášena za kulturní památku.

Právní rámec

25. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, kterými bylo podle ustanovení § 2 odstavec 1 písm. a) zákona o památkové péči, pravomocně rozhodnuto o prohlášení souboru „*Roubený dům č. p. 46 v Kateřinkách*“ za kulturní památku.
26. Podle ustanovení § 1 zákona o památkové péči stát chrání kulturní památky jako nedílnou součást kulturního dědictví lidu, svědectví jeho dějin, významného činitele životního prostředí a nenahraditelné bohatství státu. Účelem zákona je vytvořit všestranné podmínky pro další prohlubování politicko organizátorské a kulturně výchovné funkce státu při péči o kulturní památky, o jejich zachování, zpřístupňování a vhodné využívání, aby se podílely na rozvoji kultury, umění, vědy a vzdělávání, formování tradic a vlastenectví, na estetické výchově pracujících, a tím přispívaly k dalšímu rozvoji společnosti. Péče státu o kulturní památky zahrnuje činnosti, opatření a rozhodnutí, jimiž orgány a odborná organizace státní památkové péče v souladu se společenskými potřebami zabezpečují zachování, ochranu, zpřístupňování a vhodné společenské uplatnění kulturních památek. Ostatní orgány státní správy a jiné organizace spolupracují v oboru své působnosti s orgány a odbornou organizací státní památkové péče a pomáhají jim při plnění jejich úkolů.
27. Podle § 2 odstavec 1 písm. a) zákona o památkové péči za kulturní památky podle tohoto zákona prohlašuje Ministerstvo kultury České republiky nemovité a movité věci, popřípadě jejich soubory, které jsou významnými doklady historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projevy tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické.
28. Podle § 3 zákona o památkové péči Ministerstvo kultury si před prohlášením věci nebo stavby za kulturní památku vyžádá vyjádření krajského úřadu a obecního úřadu obce s rozšířenou působností, pokud je již od těchto orgánů neobdrželo. Archeologický nález prohlašuje ministerstvo kultury za kulturní památku na návrh Akademie věd České republiky. Ministerstvo kultury vyrozumí písemně vlastníka o podání návrhu na prohlášení jeho věci nebo stavby za kulturní památku nebo o tom, že hodlá jeho věc nebo stavbu prohlásit za kulturní památku z vlastního podnětu, a umožní mu k návrhu nebo

podnětu se vyjádřit. Vlastník je povinen od doručení vyrozumění podle odstavce 2 až do rozhodnutí ministerstva kultury chránit svoji věc nebo stavbu před poškozením, zničením nebo odcizením a oznámit ministerstvu kultury každou zamýšlenou i uskutečněnou změnu jejího vlastnictví, správy nebo užívání. V rozhodnutí o prohlášení nemovité věci za kulturní památku může ministerstvo kultury současně uvést, že výslovně uvedené stavby se kulturní památkou nestávají, ačkoli pozemek, na kterém jsou zřízeny, se za kulturní památku prohlašuje. Ministerstvo kultury vyrozumí písemně o prohlášení věci nebo stavby za kulturní památku jejího vlastníka, krajský úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností a odbornou organizaci státní památkové péče a u archeologických nálezů též Akademii věd České republiky. Vyrozumí je i v tom případě, že neshledalo důvody pro prohlášení věci nebo stavby za kulturní památku. Vlastníci věcí nebo staveb, které pro svou mimořádnou uměleckou nebo historickou hodnotu by mohly být v souladu se společenským zájmem prohlášeny za kulturní památky, jsou povinni oznámit ministerstvu kultury, krajskému úřadu nebo obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností na jejich písemné vyzvání požadované údaje o těchto věcech nebo stavbách a jejich zamýšlené změny, umožnit těmto orgánům nebo jimi pověřené odborné organizaci státní památkové péče prohlídku těchto věcí nebo staveb, popřípadě pořízení jejich vědecké dokumentace. Podrobnosti o prohlašování věcí nebo staveb za kulturní památky a způsob oznamovací povinnosti podle odstavce 5 stanoví obecně závazný právní předpis.

29. Z judikatury správních soudů plyne, že důvody podle § 2 odst. 1, písm. a) a b) zákona o památkové péči nemusí být naplněny kumulativně. Věci či soubory mohou vykazovat jen vlastnosti vymezené v písm. a), nebo aniž by takové vlastnosti měly, mají jen přímý vztah k významným osobnostem a historickým událostem dle písm. b). Nikoli výjimečné jsou však případy, kdy konkrétní věc naplňuje oba důvody pro prohlášení za kulturní památku. Zákonná kritéria, která jsou hodnocena v řízení o prohlášení za kulturní památku, tak mohou být naplněna i jejich kombinací.

Řízení před soudem

30. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před žalovaným správním orgánem z hlediska námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „ř. s.“). Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž oba účastníci souhlasili konkludentně (§ 51 odst. 1 ř. s.). Soud nepovažoval za potřebné ve věci provádět jakékoliv dokazování, které by nařízení jednání vyžadovalo. Při posouzení vycházel pouze z obsahu spisového materiálu, právních předpisů a odborné literatury. Věc soud posoudil takto:
31. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
32. Žaloba není důvodná.

Posouzení důvodnosti žalobních bodů

33. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Ta má podle názoru žalobce spočívat v tom, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho uplatněnými námitkami.
34. Žalovaný, respektive ministr kultury, se dostatečně a přezkoumatelně vypořádali se všemi námitkami uvedenými v rozkladu a v jeho dalších doplněních. Ministr ve svém rozhodnutí jasně uvedl, proč nepovažuje argumentaci žalobce za případnou, a v jakých konkrétních

skutkových i právních okolnostech spatřuje důvody pro závěr, že předmětná nemovitost splňuje podmínky prohlášení za kulturní památku ve smyslu výše popsané právní úpravy. To, že žalobce s tímto posouzením nesouhlasí, pak samo o sobě není důvodem nepřezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7Afs 212/2006 - 76). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tak vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1Afs 92/2012 - 45, bod 28).

35. V této věci je také zcela zásadní, že dvoustupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek a ministru v řízení o rozkladu nic nebrání se ztotožnit s názory a závěry orgánu prvního stupně, pokud je považuje za správné (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007 sp. zn. 62Ca 20/2006, publikovaný pod č. 1296/2007 ve Sbírce NSS). Odvolacímu správnímu orgánu tedy nic nebrání v podrobnostech odkázat na prvoinstanční rozhodnutí, pokud se s ním ztotožňuje. K tomuto došlo i v napadeném rozhodnutí.
36. Soud se dále zabýval zákonností a věcnou správností napadeného rozhodnutí.
37. Žalobce v podané žalobě namítl, že územní odborné pracoviště NPÚ v Liberci dopisem ze dne 16. 4. 2019 doporučilo předmětnou nemovitou věc prohlásit za kulturní památku, aniž by autor dopisu osobně navštívil předmětnou nemovitou věc. Národní památkový ústav tudíž rozhodl pouze na základě jednostranných informací a zprostředkované pořízené fotodokumentace, což žalobce považuje za krajně nežádoucí a je přesvědčen, že z tohoto důvodu nelze tento posudek považovat za věrohodný.
38. Námitka není důvodná. Ze spisového materiálu vyplývá, že předmětná písemnost NPÚ ze dne 16. 4. 2019 obsahovala kromě vlastního návrhu na prohlášení věci za kulturní památku i přílohou část, v níž se nachází kromě zákresu rozsahu památkové ochrany v katastrální mapě též fotodokumentace exteriéru i interiéru domu č. p. 46 pořízená Jaroslavem Zemanem dne 12. 4. 2019 (detail krovu, detail osedlání krokví, detail sloupku stolice při někdejší štítové vazbě, pohled do krovu přístavby, interiér předsíně v přístavbě, interiér chléva v přístavbě s detailem klenby, interiéry světnice i světničky, interiér kuchyně ve třetím díle domu, pohledy na dům od západu, od východu, od jihu a od severu, západní a jižní průčelí, interiéry síně, její zastropení, vstupní dveře i interiér přístodůlku). Soud z tohoto důvodu nepovažuje skutečnost, že autor fotodokumentace zároveň není autorem písemnosti NPÚ ze dne 16. 4. 2019, za jakkoli významnou z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí.
39. Žalobce namítal, že podle výsledků dalšího šetření stavu předmětné nemovité věci provedením sond do podlah v místnostech a do nosných a výplňových stěn byl stav předmětné nemovité věci opět shledán jako havarijní, což žalobce doložil posudkem č. 1 vypracovaným Ing. Petrem Brýdlem.
40. Soud námitku, že předmětná nemovitost je zchátralá a tudíž nevhodná k prohlášení za kulturní památku, odmítá s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, čj. 6As 37/2009 - 135, v němž bylo naopak konstatováno, že: „*je-li ohrožen stav*

objektu, který má určitou památkovou hodnotu, o to více je nezbytná jeho ochrana prostřednictvím návrhu na jeho prohlášení za kulturní památku podle zákona o státní památkové péči.“ Navíc správní orgány si byly vědomy, že původní interiéry domu byly částečně znehodnoceny a zachovaly se pouze ojedinělé stavební a řemeslné prvky, a že se jedná o obvyklou zástavbu té doby. Přesto s ohledem na výše uvedené se soud ztotožňuje se správními orgány, že nemovitost byla za kulturní památku prohlášena pro celkový souhrn všech jejich architektonických, umělecko řemeslných a urbanistických hodnot.

41. Při prohlašování věci či stavby za kulturní památku platí z hlediska míry zachování autentické podoby a míry poškození věci či stavby, že věc či stavba nemusí být v ideálním, či dokonce intaktním stavu. Dílčí a opravitelné závady nejsou na překážku prohlášení za kulturní památku, jak Nejvyšší správní soud zmínil nejen v rozsudku čj. 6As 37/2009 - 135 ze dne 18. 11. 2009, ale i v dalších rozsudcích čj. 9As 133/2015 - 36 ze dne 14. 7. 2016, či čj. 10As 299/2017 - 41 ze dne 19. 1. 2019, nebo Městský soud v Praze v rozsudcích čj. 8A 174/2016 - 100 ze dne 16. 9. 2020, a čj. 3A 138/2014 - 51 ze dne 23. 11. 2016. Správní soudy tak opakovaně judikovaly, že v případě ohrožení stavu objektu, který má určitou památkovou hodnotu, je iniciace správního řízení formou podnětu k prohlášení za kulturní památku zcela namístě - viz již opakovaně zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6As 37/2009 - 135 ze dne 18. 11. 2009, nebo rozsudek téhož soudu čj. 6A 106/2002 - 81 ze dne 28. 4. 2004.
42. To znamená, že poškození či následné úpravy kulturní památky nelze zaměňovat s nenaplněním definičních znaků. Předchozí poškození kulturní památky, které je napravitelné a které nepřipravilo věc nebo stavbu o rozhodné autentické hodnoty, nelze zaměňovat se situací, kdy věc nebo stavba srovnatelné hodnoty nikdy neměla, byť např. vznikla v období typickém pro řadu jiných věcí nebo staveb již chráněných jako kulturní památky.
43. Pokud žalobce namítal, že jeho nesouhlas s prohlášením předmětné nemovité věci v jeho vlastnictví za kulturní památku není založen výhradně na soukromém zájmu podatele, ale zejména na skutečnostech o tom, v jakém celkovém stavu jsou konstrukce, které tvoří podstatu předmětné nemovité věci a jeho historickou hodnotu, ani tuto námitku soud nevyhodnotil jako důvodnou. Žalobce tvrdí, že dle zadaných šetření bylo prokázáno značné poškození zejména dřevěných konstrukcí předmětné nemovité věci, které sice není neopravitelné, nicméně množství potřebných změn k odvrácení havarijního stavu předmětné nemovité věci naprosto poškodí hodnoty, pro něž má být předmětná nemovitá věc chráněna jako kulturní památka. Žalobce současně uvedl, že dům není ojedinělým dochovaným příkladem pojizerské architektury na území Liberce, a tudíž je přesvědčen, že případným neprohlášením objektu za kulturní památku a jeho demolicí nedojde k zániku posledního hmotného pramene dokládajícího existenci tkalců a soukeníků na území města.
44. Žalovaný, respektive ministr v rozhodnutí o rozkladu, se s takto uplatněnou námitkou dostatečně vypořádal na straně 12 žalobou napadeného rozhodnutí. Městský soud v Praze se s jeho závěry ztotožňuje. Správní orgán po provedeném dokazování shledal, že roubený dům představuje významný architektonický prvek hodný památkové ochrany, jehož historická hodnota spočívá v prezentaci umělecko řemeslné zručnosti a technické dovednosti práce člověka. Při citlivě provedené památkové obnově bude objekt představovat významný doklad historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projev tvůrčích schopností a práce

člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti. Žalovaný ostatně poukázal i na to, že v případě objektu č. p. 46 v Kateřinkách u Liberce nespočívá památková ochrana a podstata objektu jen v původním stavebním materiálu, jenž může být při rekonstrukci nahrazen, ale také v původní technologii stavby, použitých materiálech, způsobu jejich zpracování, volbě technologických postupů či řešení detailů stavby. V takovém případě je na místě závěr, že památková ochrana není na překážku případné rekonstrukci, a to zejména za situace, kdy roubený dům je z památkového hlediska velmi cenným objektem, jehož architektonická, historická i urbanistická hodnota nebyla zpochybněna ani žalobcem předloženými posudky a vyjádřeními, a je tudíž nesporná. Obdobně není na překážku prohlášení památkové ochrany ani okolnost, že předmětný objekt není ojedinělým dochovaným příkladem pojizerské architektury na území Liberce. Chránit pouze ojedinělé a poslední dochované kulturní památky není smyslem, cílem ani účelem právní úpravy, a závěry vycházející z takového předpokladu mohou vést až k závěrům zcela absurdním.

45. Žalobce dále v podané žalobě poukazuje na to, že Krajským úřadem Libereckého kraje, odborem kultury a památkové péče, byl ve vyjádření ze dne 15. 4. 2019 vysloven nesouhlas s prohlášením objektu za kulturní památku, s tím, že žalobce se s odůvodněním tohoto nesouhlasu zcela ztotožňuje.
46. Námitku soud hodnotí jako nedůvodnou. Z obsahu spisu je patrné, že rozhodnutí správních orgánů nevycházela toliko z podnětu NPÚ, ale v souladu s ustanovením § 3 zákona o památkové péči bylo podkladem vyjádření krajského úřadu a obecního úřadu obce s rozšířenou působností, tj. nejen vyjádření žalobcem zmíněného Krajského úřadu Libereckého kraje, ale i stanovisko Magistrátu města Liberce ze dne 26. 4. 2019. Jak NPÚ, tak Magistrát města Liberec prohlášení předmětné nemovitosti za kulturní památku doporučili.
47. Námitku, že přestože Krajský úřad Libereckého kraje písemným stanoviskem ze dne 15. 4. 2019 nedoporučil prohlásit předmětný objekt za kulturní památku, správní orgány dostatečně vypořádaly, ministr v rozhodnutí o rozkladu konkrétně na stranách 12 – 13 odůvodnění rozhodnutí. Podle názoru soudu vyjádření podle § 3 odst. 1 zákona o památkové péči není závazným stanoviskem, proto žalovaný postupoval správně, když stanovisko Krajského úřadu Libereckého kraje hodnotil jako každý jiný podklad. Argument, který Krajský úřad Libereckého kraje ve svém stanovisku prezentoval, je bezpředmětný, jelikož zákon o státní památkové péči zohledňuje jiná kritéria pro rozhodování o prohlášení věci za kulturní památku, než která tento úřad uvedl. Tvzení, že budoucnost Kateřinek - vzhledem k historickému vývoji - spočívá v individuální výstavbě a rekreačnímu využití údolí na okraji chráněné krajinné oblasti CHKO Jizerské hory, nemá na posouzení předmětné stavby jako státem chráněné památky žádný vliv, a pokud se stanovisko opírá jako o nezanedbatelný podíl také o postoj vlastníka nemovitosti, respektive o jeho nesouhlas, s těmito tvrzeními se žalovaný vypořádal opakovaně v dalších pasážích napadeného rozhodnutí, zejména pak na straně 15, kde se zabýval testem proporcionality mezi veřejným zájmem na zachování památkové hodnoty dané nemovitosti na straně jedné a zájmem na co nejmenším zasahování do vlastnických práv vlastníka nemovitosti (o tom viz dále) na straně druhé. Soud vyhodnotil jako nepodstatné tvrzení žalobce, že na základě vyjádření Magistrátu města Liberec by měl být naopak jako kulturní památka chráněn každý přízemní, částečně roubený a podsklepený objekt situovaný na mírně svažitém pozemku v severní části zástavby Kateřinek. Soud má za to, že každá věc je individuální a poukaz na jiné věci, které nemají s právě projednávaným

souborem nemovitostí žádnou souvislost, je z tohoto důvodu irelevantní. To, že nějaká věc dosud není památkově chráněna, totiž nemůže založit legitimní očekávání, že k její památkové ochraně nemůže v budoucnu dojít.

48. Stěžejní žalobní námitka žaloby spočívá v přesvědčení žalobce, že výklad žalovaného o tom, že stavebně technický stav nemovitosti není s ohledem na textaci zákona o státní památkové péči právně významný, je v přímém rozporu s argumentací Nejvyššího správního soudu v již opakovaně zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6As 37/2009 - 135, na základě které platí, že: *„stavebně technický stav je tedy rozhodný jen, pokud je způsobilý snížit památkovou hodnotu objektu.“* Žalobce k tomu má za to, že doložil ministerstvu posudky od projektantů, kteří mají zkušenosti s obnovou kulturních památek, v nichž je popsáno značné poškození zejména nosných konstrukcí.
49. Žalobce v podané žalobě z logických důvodů aplikuje závěry vyjádřené v bodě 26 rozsudku NSS č. j. 6As 37/2009 - 135, avšak činí tak ryze účelově a bez zachování kontextu, v němž NSS výše uvedené vyslovil. Tentýž rozsudek NSS přitom v bodě 24 konstatuje, že z hlediska soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví se *„relevantní jeví toliko zjištění, zda pro prohlášení věci za kulturní památku byl dán či nikoliv příslušný zákonný důvod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6A 106/2002 - 81, publikovaný pod č. 277/2004 Sb. NSS)“*. A dále, v tomtéž bodě 26, Nejvyšší správní soud formuluje tezi, podle níž je-li poškození objektu opravitelné a nesnižuje-li památkovou hodnotu věci natolik, aby tato věc nemohla být prohlášena kulturní památkou, je postup žalovaného správního orgánu při prohlášení objektu za chráněnou kulturní památku správný (viz výše bod č. 42 tohoto rozsudku). Navíc NSS považoval za vhodné výslovně poznamenat také to, že *„je-li ohrožen stav objektu, který má určitou památkovou hodnotu, o to více je nezbytná jeho ochrana prostřednictvím návrhu na jeho prohlášení za kulturní památku podle zákona o státní památkové péči (srov. rozsudek Nejvyššího správního č. j. 6A 106/2002 - 81, viz výše)“*. Argumentace žalobce tak není důvodná, ostatně nebyla ani podložena relevantními důkazy.
50. Skutkový závěr nyní posuzované věci spočívá v prohlášení domu č. p. 46 za kulturní památku, tedy v naplnění zákonných předpokladů podle § 2 zákona o památkové péči. Za tímto účelem může ze shora uvedených materiálů sloužit jako relevantní podklad pro vydání rozhodnutí pouze doplnění návrhu na prohlášení domu č. p. 46 v Kateřinkách za kulturní památku ze strany Národního památkového ústavu ze dne 16. 4. 2019. Ostatní dokumenty buď neobsahují nic nad rámec tohoto materiálu, nebo v nich jsou obsažena vyjádření, která pro posouzení, zda jsou naplněny předpoklady podle § 2 citovaného zákona, nejsou rozhodná. Naopak, žalobce – kromě výše zmíněného posudku Ing. Petra Brýdla - nepředložil žádný důkaz či relevantní argument, který by mohl vést k závěru, že podklad zpracovaný Národním památkovým ústavem nebyl pro účely dosažení skutkových závěrů žalovaného dostačujícím materiálem. Žalovaný správní orgán v rozhodnutí prvního stupně vypořádal žalobcovu argumentaci, když uvedl, že žalobcem předložené posudky sice shodně konstatují, že stavebně technický stav objektu není dobrý, a že rekonstrukce a výměna dožilých konstrukcí a stavebních prvků jsou nutné. To však nejsou skutečnosti, které by měly způsobilost snížit památkovou hodnotu objektu, navíc je nelze interpretovat způsobem, jak činí žalobce v žalobě, tj. že jde o celkový havarijní stav objektu, který zcela brání prohlášení památkové ochrany a který by byl neopravitelný a snad ohrožoval životy a zdraví občanů. Znalec Ing. Brýdl navíc zajisté není osobou oprávněnou vyjadřovat se závazně k hodnotám a ke splnění zákonných podmínek

památkové ochrany podle § 2 zákona o památkové péči, neboť je autorizovaným inženýrem v oboru pozemní stavby, statika a dynamika staveb.

51. Posouzení toho, zda určitá věc může být prohlášena za kulturní památku, je otázkou právní, k níž je příslušný výlučně orgán památkové péče, přičemž znalec se může vyjadřovat toliko k otázkám technickým (které budou následně právně hodnoceny), jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 14. 7. 2016, čj. 9As 133/2015 – 36. Právě takové hodnocení správní orgány obou stupňů v dané věci realizovaly, vyvodily z něj skutkové i právní závěry, které srozumitelně a logicky vyjádřily v napadených rozhodnutích.
52. Žalobce dále v podané žalobě namítl, že kulturní památky by měly být jedinečné a nenahraditelné, předmětná nemovitá věc však tato kritéria nesplňuje. Dům je z pohledu kulturně historických hodnot průměrnou stavbou jak z pohledu pojizerské architektury, tak z pohledu zástavby Kateřinek.
53. Ani tato námitka neobstojí vzhledem k tomu, že žalovaný v rozhodnutí o rozkladu na straně 11 uvedl, že ve správním řízení bylo spolehlivě zjištěno, že roubený dům v Kateřinkách u Liberce představuje z památkového hlediska velmi cenný objekt, který si dochoval svůj autentický architektonický výraz, spoluvytváří charakter dané lokality a krajinného rázu, je dokladem umělecko řemeslnické zručnosti a technické dovednosti tvůrčích schopností a práce člověka a nedílnou součástí historie obce Kateřinky. Podle městského soudu z této části odůvodnění zcela zřetelně vyplývá, které skutečnosti bylo podle správních orgánů nezbytné zjišťovat ve správním řízení za účelem posouzení, zda jsou splněna kritéria pro prohlášení objektu za kulturní památku podle § 2 zákona o státní památkové péči, a proto soud shledává postup žalovaného při jejich zjišťování za dostatečný.
54. V posuzovaném případě bylo shromážděno několik odborných vyjádření a stanovisek, které význam stavby z hlediska její památkové hodnoty posuzovaly značně rozdílně. Správní orgány byly proto nuceny provést hodnocení těchto podkladů v souladu s obecnými zásadami správního řízení. Podle názoru městského soudu bylo toto hodnocení provedeno v souladu s principem volného hodnocení důkazů, neboť správní orgány v obou stupních řízení vycházely jak z podkladů předložených vlastníkem domu, tak i ze stanoviska Národního památkového ústavu a z podkladů, které si samy vyžádaly; jejich hodnocení lze považovat za dostatečné, přesvědčivé a logické, a nejde proto o výraz libovůle. Posouzení stavebně technického stavu by bylo možné směřovat pouze ke zjištění, zda aktuální stav nemovitosti nevylučuje její prohlášení za kulturní památku; na to stanovisko NPÚ, posudky předložené žalobcem i skutečnost, že nemovitost je užívána, dávají podle názoru soudu zcela dostatečnou odpověď.
55. Proces posuzování kulturní, architektonické a urbanistické hodnoty, v souvislosti s jejich památkovou ochranou, je proces v čase proměnlivý, stejně jako se v čase, v souvislosti s vývojem a změnami v území, mění kulturní význam posuzovaných věcí. Ze zákona nelze dovodit jakékoliv oprávnění vlastníka nemovitosti, aby byla v režimu uvedeného zákona posouzena jeho stavba v situaci, když jsou například posuzovány stavby okolní, či aby například bylo do budoucna u jakékoliv stavby deklarováno, že nikdy za kulturní památku prohlášena nebude. Proto skutečnost, že o předmětné stavbě nebylo dosud rozhodováno, nemůže vést bez dalšího k tomu, že jen pro to je postup žalovaného nezákonný a že nejsou splněny podmínky pro prohlášení stavby za kulturní památku.

56. Jak již soud výše uvedl, jde v obdobných případech vždy o střet obecného zájmu na ochraně kulturních památek a individuálního zájmu vlastníka na užívání nemovitosti dle jeho představ. Je-li dostatečně prokázán veřejný zájem na omezení vlastnického práva (zde je zákonným důvodem existence památkové hodnoty posuzovaného objektu), musí je vlastník strpět. Samotný fakt, že vlastník s tímto omezením nepočítal a měl v úmyslu např. provést investice, které by mohly být prohlášením stavby za kulturní památku zmařeny, nemůže vést k rezignaci na památkovou ochranu objektu, jsou-li pro ni splněny zákonné podmínky.
57. Závěrem podané žaloby žalobce vyjádřil své obavy ohledně případného spolufinancování oprav nemovitosti ze strany žalovaného či jiného příslušného orgánu veřejné správy, kdy by nedostatečná státní finanční podpora nebyla zdaleka pro samotnou realizaci rekonstrukce a tím by byl ohrožen stavebně technický stav nemovitosti.
58. Městský soud v Praze nepochybně souhlasí se žalobcem, že žalobou napadenými rozhodnutími dojde k omezení jeho volné dispozice s vlastním majetkem, tj. s předmětnými nemovitostmi. Soud však odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 6. 1994, sp. zn. I. ÚS 35/94, dostupné na <https://nalus.usoud.cz>, s tím, že podle ustanovení článku 11 odstavec 3 Listiny základních práv a svobod má vlastník nejen práva, ale i povinnosti, a je povinen respektovat zákaz zneužití vlastnického práva na újmu druhých nebo zákaz jeho užívání v rozporu se zákonem chráněnými zájmy; obecným zájmem je nepochybně i ochrana kulturních památek. V této souvislosti soud rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2004, čj. 5A 48/2002 – 40, jehož právní věta zní: „Rozhodnutí o prohlášení díla za kulturní památku podle § 2 zákona ČNR č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, je omezením vlastnického práva ve veřejném zájmu a za náhradu.“ Městský soud v Praze k tomu podotýká, že podle § 16 zákona o státní památkové péči lze vlastníkům kulturních památek poskytnout příspěvek na zvýšené náklady spojené se zachováním nebo obnovou kulturní památky. V důvodové zprávě je ohledně příspěvku uvedeno následující: „Finanční příspěvek je přísně účelový, může proto být poskytnut jen na práce zabezpečující uchování a hodnotu kulturní památky, nikoli na modernizaci a jiné úpravy provedené v zájmu vlastníka.“ Taktéž je vlastníkům kulturních památek při jejich obnově poskytována odborná pomoc, potřebné podklady a informace od odborné organizace státní památkové péče dle § 14 zákona o státní památkové péči.
59. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že omezení vlastníků kulturní památky není zákonem upraveno jako jednostranné a bez náhrady, nýbrž je jim do určité míry kompenzováno. Znamená to tedy, že je-li dostatečně prokázána existence památkové hodnoty konkrétního objektu (tedy vykazuje-li vskutku znaky kulturní památky, definované zákonem), musí veřejný zájem na jeho ochraně převážet nad soukromým zájmem jeho vlastníka, a to i za situace, kdy vlastník takovou možnost nepředpokládal a bude to pro něj spojeno se zmařením dosud vynaložených investic.
60. Omezení vlastnického práva jsou v zákoně o památkové péči kompenzována řadou ustanovení, která za ně poskytují náhradu. Fakultativní možnost poskytnutí náhrady nelze podle tohoto rozhodnutí chápat jako popření ochoty státu náhradu poskytnout. Nejde tak o jednostranné omezení bez náhrady, ale výše a způsob náhrady je dán povahou věci a odvisí od nákladů, jimiž údržba kulturní památky překračuje obvyklé náklady údržby nemovitosti. Majitel tak nemůže žádat náhradu předem bez zjištění konkrétních potřeb (viz též rozsudek NSS ze dne 4. 10. 2017, čj. 9As 133/2016 – 19).

61. Městský soud v Praze proto závěrem souhrnně k námitce žalobce týkající se nesprávného právního posouzení prohlášení předmětných nemovitostí za kulturní památku soud považuje za potřebné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, čj. 1As 120/2011 – 173, v němž bylo uvedeno: „... posuzování míry historické, umělecké, vědecké a technické hodnoty konkrétních objektů je ze své podstaty vždy do jisté míry projevem subjektivního vnímání hodnotitelů; hodnotící kritéria jsou zde jen obtížně kvantifikovatelná a významný podíl zde má správní uvážení. Vzhledem k tomu, že oblast správního uvážení leží zásadně mimo rozsah přezkumné pravomoci správních soudů (s výjimkou, kdy došlo k překročení jeho mezí, nezohlednění některého ze zákonem předepsaných kritérií, či dokonce atrahoval-li si správní orgán diskreci tam, kde to zákon nepředpokládá), je v těchto případech ze strany soudu na místě spíše zdrženlivý přístup (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6A 25/2002 – 42, či ze dne 31. 7. 2007, č. j. 8Afs 127/2005 - 71).“
62. Soud poukazuje na pečlivé a logické odůvodnění správních orgánů, zejména správního orgánu prvního stupně, který na základě řádně zjištěného skutkového stavu, zejména z rozsáhlé a podrobné fotodokumentace nemovitosti dovedl a zdůraznil, že dům je hodnotným dokladem konstrukčně i řemeslně kvalitně provedených staveb s množstvím zachovalých architektonických detailů, jež dokumentují vývoj a význam staveb v daném období a dokládají určité historické období rozvoje Liberecka a Jizerských hor. Ve světle výše uvedeného má soud za to, že správní orgány na základě výše uvedených skutkových zjištění dospěly ke správnému názoru, že předmětné nemovitosti vykazují znaky kulturní památky podle § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči.
63. Soud se rozhodně neztotožnil s námitkou žaloby ohledně nedostatečného způsobu vypořádání veškerých výše uvedených námitek správními orgány a odkazuje na odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí, z nichž soud v tomto rozsudku bohatě citoval. Správní orgány se uvedenými námitkami žalobce pečlivě zabývaly a jejich odůvodnění jsou určitá, srozumitelná a zcela dostatečná. Soud proto na tomto místě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9Afs 70/2008 - 13, na nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/98 a na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2013, čj. 8Afs 41/2012 - 50, a ze dne 6. 6. 2013, čj. 1Afs 44/2013 – 30, s tím, že závěry citovaných judikátů lze plně vztáhnout také na rozhodnutí správních orgánů v nyní posuzované věci tak, že ačkoliv je jejich povinností svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek na detailní a vyčerpávající odpovědi na každou námitku. Soud zdůrazňuje, že požadavky kladené na správní orgány, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takovéto přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost orgánů, především pak jejich schopnost efektivně, zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu, plnit zákonem jim uložené úkoly.

Závěr a náklady řízení

64. Soud na základě provedeného řízení dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, žalobu proto výrokem I. v celém rozsahu zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
65. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. února 2023

Bedřich

Mgr. Marek

předseda senátu